

Vijftiende jaargang nr. 38 – maart 2008
 Verschijnt in december, maart en juni

VU: Eddy Van de Velde, Sint-Jan Berchmanscollege,
 Ursulinenstraat 4, 1000 Brussel
 Tel.: 02 512 03 70 www.sint-jan-brussel.be
 Lay out en druk: Two by Two Letter en Beeld n.v.

Redactie: Charlotte Bertin (4C), Lizarie Eeckeloo (4E),
 Livia Vermeulen (5A), Hanneke Vereecke (5A), Magali
 Eben (5B), Aurélie de Hemptinne (5B), Saskia Bosch
 (5B), Willem-Jan Ingels (6B), Jannah Van Quathem (5B),
 Julian Deckers (5B) en Thibaud Herriau (6B)
Eindredactie: Saskia Bosch
Secretariaat en correctoren: Gerrit Liessens, Veerle
 Nackaerts, Moniek Goossens en Eddy Van de Velde
e-mail: pandora@sint-jan-brussel.be

Redactioneel

Terwijl u dit leest, is een deel van onze redactie al onderweg naar Italië, Griekenland of Polen. Zij hebben ons bij hun vertrek verzekerd met leuke en boeiende reisverhalen terug te zullen keren. Dat belooft dus al wat voor het volgende nummer.

Maar eerst deze paaseditie van Pandora. Onze redactie groeit gestaag aan en dus ook het aantal bijdragen.

Er stonden nog twee nieuwe leerkrachten op onze wachtlijst om geïnterviewd te worden. U leest alles over hen in dit nummer. In de serie 'Onbekende plekjes op Sint-Jan' duiken we, gewapend met een fototoestel, in de privé-vertrekken van onze fietsende leerkrachten. Als u dacht dat fietsen simpelweg een manier is om van punt A naar B te komen, dan heeft u het volstrekt bij het verkeerde eind. Fietsen is zoveel meer... Verder krijgt u natuurlijk uitgebreid verslag van de diverse activiteiten die het voorbije trimester op school plaatsvonden (en dat zijn er heel wat leuke) en is er aandacht voor de vastenacties van de verschillende klassen. Een van onze redactieleden is ook met een kritische blik gaan kijken naar 'het' lerarentoneel. Dat is eens iets anders: het gebeurt niet elke dag dat wij de leerkrachten kunnen evalueren.

Ook de ouderraad heeft haar jaarlijks hoogtepunt achter de rug en kon bovendien met een jubileum uitpakken: de tiende kaas -en wijnavond. De ondervoorzitter brengt verslag uit. Genoeg leesvoer voor de komende dagen dus. Mocht u het paasontbijt met uw familie nog even willen opvrolijken, dan deze uitsmijter: Er liggen twee eieren in een pannetje kokend water. Zegt het ene ei tegen het andere ei: 'Het is hier wel erg heet, hoor.' Antwoordt het andere ei: 'Niet zo zeuren joh, daar word je hard van!'

Een Zalig Paasfeest en een fijne vakantie!

De redactie

Mysterieuze verdwijning

VAN DE REDACTIE – Vergetelheid is een fenomeen dat niet alleen leerlingen met huistaken schijnt te treffen. Ook de meest gerespecteerde leerkrachten worden wel eens getroffen door deze eigenaardige kwaal. Zo verloor H.B., Ieraar Latijn, alle taken van het 3e, 4e, 5e en 6e jaar uit het oog op de Canarische eilanden. Volgens een voorlopige schatting gaat het om een verlies van 250 stuks. Bij Guinness World Records spreken ze over een wereldrecord.

Op de vooravond van 7 februari werden de taken het laatst gesignaleerd in een toeristenbus op Tenerife. Sindsdien ontbreekt elk spoor van de meesterwerken (of mogelijke restanten). Of er kwaad opzet in het spel is, is niet duidelijk, maar er rees bij uw geliefde redactie toch wel de vraag wat de gemoedstoestand van H.B. was die avond. Hoe slaagt een mens er in hemelsnaam in maar eventjes "250" taken achter te laten op een toeristenbus – tenminste als hij onbeschonken is?

De plaatselijke autoriteiten hebben een onderzoek ingesteld naar deze eigenaardige verdwijning van de taken Latijn, maar voorlopig zonder resultaat. H.B. reikte reeds een rijkelijke beloning uit voor de eerlijke vinder, die zich nog niet gemanifesteerd heeft. Sommige buschauffeurs hebben immers ook kinderen die Latijn leren...

Ook in het verleden werden talrijke verdwijningen gelinkt aan eilanden. Nabij de Bermuda-eilanden bijvoorbeeld, verdwenen in de loop van de geschiedenis hele armada's. Maar nog nooit werden de Canarische eilanden in verband gebracht met mysterieuze verdwijningen – op die van enkele renteniers met zwart geld in Luxemburg na.

De schuldige, H.B., bevindt zich nu op een bus richting Siberië, waar hij een snelcursus "orde en netheid" zal bijwonen in een heropvoedingskamp. Wij hopen alvast dat hij zijn ticket voor de terugreis niet achterlaat op de bus...

Leerkrachten waren enkel zichzelf op de scene

Een verslag op blz. 4 en 5

**WAT
 GAAT ER
 SCHUIL
 ACHTER
 DIT
 MONSTER-
 ACHTIG
 DOEK?**

In dit nummer:

Personalia	2	Kalender	10
Vastenactie	2	Nieuwe Leerkrachten	11
Kaas -en wijn	3	De eenzame fietser	11
Reticamusical	3	Lof der Zotheid	12
Leerkrachtoneel	4 – 5	Column	13
Meeleefdagen	6 – 7	Tentoonstelling	13
Tafeltenistoernooi	8	Verborgene plekjes	14
Ouderraad	8	Retorica op reis	15
Olympiades	9	St-Jan in beeld	16
Cultuuravonden	10	Koorreis	16

Vastenacties

Bezoek aan de Marollen – project vierde jaar

Ik vond het zeer aangenaam om binnen te gaan in 'den 12', één van de opvanghuizen van ons vastenproject, om te zien wat 't Huizeke echt doet en hoe een typisch Brussels huis eruit ziet. Ik was verrast bij het zien van de sociale wijk met de mooie appartementen, gebouwd met bakstenen. Iets dat mij getroffen heeft, is dat alle mensen bij 't Huizeke welkom zijn: rijken en armen, Franstaligen en Nederlandstaligen. Ik vond het spijtig dat we geen getuigen hebben gehoord zoals bij de alcoholpreventie. Maar we kregen uitleg over allerlei organisaties en acties in de Marollen en dat compenseert. Ik ben tevreden over die uitstap. (4D)

zich prostitueren om zo hun gezin of hun ouders toch van eten te voorzien. De gedachte dat iemand van mijn leeftijd dat moet doen voor 25 eurocent om te overleven, vind ik verschrikkelijk. (3A)

Boven:

naar aanleiding van de vastenperiode
nuttigen de leerlingen
een sobere maaltijd.

Caprioolkinderen – project derde jaar

Dit jaar steunen we een project in Ethiopië, één van de armste landen van de wereld. Een mevrouw uit Opwijk die daar al verschillende keren geweest is, kwam uitleg geven. Ze had ook foto's bij van de kinderen zoals ze er bij het begin uitzagen, vies en vuil, en foto's van hoe ze er nu uitzien, ze lachen en kennen heel wat circustrucks die ze gebruiken om op de markt geld te verdienen. Sommigen krijgen ook de kans om een opleiding te volgen in houtbewerking of lassen. Eén van die jongens is zelfs nu in België om verder te studeren. We hopen dat veel leerlingen op 24 april meedoen aan onze actie 'idool' en dat er velen komen kijken naar het talent van hun klasgenoten. Zo kunnen we hen wat geld bezorgen. (3F)

De foto's van de straatkinderen voor ze in het project stappen waren echt aangrijpend. Het verschil met de foto's tijdens en na het project is groot. Je kon echt zien dat de moeite die je besteedt om geld in te zamelen niet voor niets is, dat het goed wordt gebruikt. Ik vind het zo mooi om te zien hoe gemotiveerd deze kinderen zijn om iets te leren. Ze krijgen kansen die wij als heel gewoon zien en waar we niet meer bij stil staan, deze kansen zijn voor hen hun toekomst en ze grijpen ze dan ook met dankbaarheid. Ook de omstandigheden waarin de plasticbewoners leven zijn onmenselijk. We zagen ook beelden van andere initiatieven die Siddhartha steunt. Wat mij daarin het meest getroffen heeft, zijn de meisjes die

Op die eerste Goede Vrijdag
Heeft Jezus zich zo onlosmakelijk
Met ons lijden verbonden
Dat het lijden zelf
Anders is geworden.

Onze pijn en onze onmacht
Zijn er niet minder op geworden,
Maar we mogen temidden
Van ons worstelen zeker zijn
Van zijn nabijheid.

Geen kruis is er nog
Dat niet rust op zijn schouders
Geen tranen en geen roepen
Die aan zijn aandacht ontsnappen,
De hand van de verrezene is
Altijd uitgestoken.

@ E. Galle

Personalialia

Geboorte

- Op 17 februari 2008, Esther, zusje van Isaac Poels (2B)

Overlijden

- Op 18 februari 2008, de heer Albert Verschaeren, grootvader van Mevr. Jone D'hooghe, lerares Nederlands en Engels

Tiende Editie van de Kaas- en Wijnavond

Op zaterdag 16 februari vond de tiende editie van de kaas- en wijnavond plaats. Deze bijzondere gelegenheid werd extra luister bijgezet door een nieuw ontwerp voor de inrichting en versiering van de feestzaal, en door muzikale begeleiding. Een open schikking met kortere tafels beperkte misschien enigszins de beschikbare plaatsen, maar stimuleerde uitstekend de contacten van ouders met de leraars en directie, en tussen de ouders onderling. Het is dan ook de bedoeling van het evenement om die contacten in een joviale en ongedwongen manier te bevorderen.

De versiering werd verzorgd door Mevr. Patty Verbeke en was, volledig in lijn met Valentijn twee dagen voordien, gebaseerd op een overvloed van rode tulpen en harten die de zaal een warme gloed gaven. Het is het tiende jaar dat Mevr. Verbeke, die ook één van de oorspronkelijke initiatiefnemers voor de kaas- en wijnavond was, de versiering op zich nam. Voor die cruciale bijdrage werd zij tijdens de avond onder luid applaus in de bloemetjes gezet. Zij ontving ook van de oud-leden van de ouderraad een kader met foto's van de meeste edities van de kaas- en wijnavond als aandenken.

Het begin van de avond werd begeleid door Rodolphe Dierckx op de piano. Deze primeur gaf een extra cachet aan de avond en werd erg geapprecieerd door de aanwezigen. Een bijzonder dankwoord moet ook gericht worden aan de leerkrachten en directie. Verschillende leraars namen actief deel aan de avond, zowel in het jongerencafé als in de feestzaal, waar zij ondermeer hielpen bij de bediening van de wijn. Sommigen trotseerden zonder morren de koude op de speelplaats.

Achter een succesvolle avond gaat uiteraard ook heel wat voorbereiding en inzet van ouders schuil, vaak ook achter de schermen. Een kleine groep heeft heel intens de avond gepland en voorbereid en talrijke klassenafgevaardigden en leden van de ouderraad hebben geholpen op de dag zelf en bij het opruimen. De samenwerking was heel aangenaam, vol motivatie en enthousiasme, maar ook heel efficiënt. Zowel het inrichten van de zaal als het opruimen gebeurden in een recordtempo, ook dankzij de intensieve medewerking van de heer Van de Velde.

Als medecoördinator van de avond kijk ik met plezier - en eerlijk gezegd ook enigszins met opluchting - terug op het evenement en wens iedereen te danken die eraan bijgedragen heeft. Zoals in het

verleden gaat de opbrengst van het jongerencafé naar de vastenactie. De opbrengst van de kaas- en wijnavond, inclusief tombola, gaat naar het fonds van de ouderraad dat gebruikt wordt ter ondersteuning van de school.

Greet Depoortere,
Ondervoorzitter Ouderraad

Retoricamusical

Vorig jaar brachten onze retorigi de musical "Billy Boy" op de planken. Onze huidige retorigi voeren het vervolg hiervan op. Billy is ondertussen eigenares geworden van brasserie "Billy's Art Club".

Haar vroegere klasgenoten vormen het cliënteel en sommigen zijn zelfs aan het werk in haar club. Tom en Rob, musicalschrijvers, zijn vrienden van Billy en willen met hun werk wereldberoemd worden. Kunnen zij er voor zorgen dat deze werkloze artiesten hun theaterdroom kunnen realiseren?

Dit alles komt u te weten in deze spetterende musical!!!

Kaarten te koop op het leerlingensecretariaat. Reserveren kan telefonisch van 08u30 tot 15u20 op het nummer 02 512 03 70

vrijdag 25 april 2008 om 20 uur
zaterdag 26 april 2008 om 20 uur

Billy's Art Club

in een bewerking van Louis Van Ingelgem
door de retoricaleerlingen van het
Sint-Jan Berchmanscollege
m.m.v. de koren BCV en BBC

Toegang: € 6 - kinderkaart (tot 12 jaar): € 3

Het Belang van Ernst – Bonus tracks: 'the making of' en de 'deleted scenes'

Een lichtvaardige komedie voor serieuze mensen

Dat was de titel van het stuk dat gekozen werd. Een ideaal stuk, zou je denken, om door leerkrachten te laten spelen. Serieuze mensen, dat zeker, die af en toe wel in zijn voor een grappige noot.

Wanneer we het stuk wat meer van nabij bekijken, leren we dat het zich afspeelt in de hogere kringen van het laat 19e eeuwse Londen. Ernst is een serieuze jongen die een dubbel leven leidt. Op het platteland waar hij een landhuis heeft, is hij gekend als Jack, maar in Londen laat hij zich Ernst noemen. Jack is hopeloos verliefd op Gwendolen Fairfax, het knappe, rijke en hopeloos verwaande nichtje van zijn vriend Algernon. Die Algernon wordt dan weer verliefd op ene Cecily, en er is miserie met de toekomstige schoonmoeder. Verder ook nog iets met een gouvernante en o ja, af en toe loopt er ook een dominee en een butler rond.

Tot zover lijkt alles nog duidelijk. Vals bescheiden als leerkrachten zijn, waren er eerst maar bitter weinigen die hun kans als acteur wilden wagen. Maar het vooruitzicht op eeuwige roem, leerlingen die voor een keer echt lachen met wat grappig bedoeld is, en vooral het buigen onder het applaus, kon toch heel wat collega's bekoren. Er waren maar negen rollen, dus een strenge maar rechtvaardige selectie drong zich op. Het moet gezegd, de auditie was serieus! Daar werd de getalenteerde kandidaten gevraagd om – naar keuze – heel expressief een depressieve spaghetti'sliert, een verliefd yoghurtpotje of een gefrustreerde pannenkoek uit te beelden. Vanzelfsprekend was de ene collega hierin al overtuigender dan de andere, dus enkele gegadigden vielen af. De spanning steeg onder de overblij-

vers, de sfeer die toen onstond in de lerarenkamer kan nog het best omschreven worden als een mix van Idool & Steracteur-sterleerkracht. Maar dan met talent, dat spreekt voor zich.

Voor bepaalde rollen werden de acteurs getypecast, zoals dat heet. Hun rol was hen op het lijf geschreven, met andere woorden, ze konden gewoon zichzelf zijn. (Aan de lezer om uit te maken over wie we het hier hebben...) Het grote voordeel van een toneelstuk met leerkrachten, is natuurlijk hun jarenlange ervaring. Ervaring in het show geven, in de belangstelling staan, voortdurend aan het woord zijn, de zaal platspelen, onafgebroken aandacht vasthouden...afin, het betere acteerwerk van het lesgeven, zeg maar. Toen na een paar wissels en enkele valse starts de repetities eindelijk op kruissnelheid kwamen, leerden de collega's ongekende facetten van elkaar kennen. Die urenlange – geeuw – eindeloze – geeuw – herhalingen, opnieuw spelen – geeuw – en nog eens, en nog eens... dat scheidt een band. Tijdens het wachten achter de schermen werd verbeterd, gegeten, geroddeld, frisdrank gedronken, verbeterd, rollen ingeoeffend, verbeterd, gebabbeld, gegeten, commentaar geleverd op elkaar en nog meer verbeterd. En gegeten.

Bepaalde scènes gingen al vlotter dan andere. De romantische bijvoorbeeld, vergden enig op de tanden bijten. Sommigen hadden het wat moeilijk zich in te leven, haalden liever een andere persoon in gedachten tijdens het omhelzen. Anderen dan weer moesten zich oefenen in het beheersen van gevoelens allerhande... Het is ook een ware kunst om de arm

liefhebbend over de schouder te leggen van iemand die een halve meter groter is dan jijzelf. Het werpen van smachtende blikken, zwoel in de ogen kijken, flirten op afstand... het behoorde allemaal tot de vaardigheden die de acteurs onder de knie moesten krijgen. De ene kwam hier al makkelijker mee weg dan de andere. Ook versprekingen leidden vaak tot hilarische momenten, soms erger dan een klas gibberende leerlingen met de slappe lach.

Na een dikke 83 woensdagmiddagen, maandagavonden en een handvol vrijdag- & zaterdagrepeties, naderde de Generale Repetitie. Naast de schitterende vertolkingen van de acteurs, zou nog wel wat meer nodig zijn om het publiek te boeien, dat was ondertussen wel duidelijk.

Een decor, bijvoorbeeld. Een niet nader geïdentificeerde collega slaagde erin om het hele interieur van zijn ouderlijk huis ongemerkt te verhuizen naar de feestzaal van Sint-Jan, compleet met kamerplanten, familiealbums, overgordijnen en primula-bloempjes. Toen dit alles geïnstalleerd was, leek er toch nog iets te ontbreken. Klank en licht, met name. Een andere niet nader geïdentificeerde collega verhuisde ongemerkt zijn klank-en-lichtspel naar de feestzaal van Sint-Jan, compleet met vogelgeluiden in eigen tuin opgenomen, authentieke ringtunes en eigenhandig gespeelde staaltjes van pianovirtuositeit. Dankzij al deze factoren, leek het stuk nu al een stuk echter. Maar nog ontbrak er iets.

De tijdsgeest klopte niet helemaal. Oude fauteuils, gepraat over een rijtuig en zilveren sigarenkokers... beetje moeilijk in anachronistische jeans en met een iPod in je achterzak. Hierbij horen ruisende japonnen, opzichtige hoeden, zijden maatpakken en heren in tweed. Dus ook daar werd voor gezorgd, in een Brusselse speciaalzaak. De hilarische taferelen die zich daar tussen pashokje en spiegel afspeelden, moet ik u schuldig blijven, maar na een paar fashion 'faux pas' zat iedereen toch netjes in het pak (waarvan de broek soms slechts door een veiligheidsspeld aaneen hing, maar dat kon het publiek gelukkig niet zien). Al dan niet met foute das of witte sport-sokken, maar we mogen niet té streng zijn.

Nu stond alles op punt. Tot in de kleinste details was aan alles gedacht; zelfs de cakejes en de driehoekige komkommersandwiches lagen op hun schaalpjes. En werden voortijdig opgegeten, en weer vervangen.

En toch ontbrak er nog steeds iets.

Publiek, misschien?

De kaartenverkoop in het secretariaat en op eBay werd nauwlettend in het oog gehouden. Een van de hoofdrolspelers begon alvast met het signeren van een stapel foto's van zichzelf, om de horden fans te plezieren.

Even werd gevreesd dat geen enkele leerling zo gek zou zijn om 5 euro te betalen om na een lange lesweek nog maar eens naar zijn leraars te gaan kijken, maar niets bleek minder waar.

Na een (op vrijdagavond vooral) gewaagde intro vol verrassingen van twee niet nader geïdentificeerde zesdejaars, ging het licht uit. En dan spot aan, doek op.

In hoeverre Ernst en zijn compagnie erin slaagden om met hun lichtvaardig blijspel de serieuze mensen in het publiek te plezieren, laat ik opnieuw aan de lezer/toeschouwer over. Maar dat wij er zelf serieus bij gelachen hebben, dat staat wel vast. En ook dat was van groot belang. Bedankt!

Virginie Platteau

TE KOOP

250-tal taken Latijn, uitstekende conditie, één maal gebruikt. Correctheid van inhoud niet gegarandeerd. Contact: buschauffeur@delijn.tenerife

Even ernstig

door Hanneke

Voor het eerst (?) in lange tijd was het onze beurt om eens met de leraren te lachen.

Niet dat we het op vrijwillige basis deden, nee hoor, ze vroegen er zelf om. Meer nog, ze gingen er zelf voor op een podium staan en vroegen er nog geld voor ook!

Ach ja, voor wat goede humor hebben we natuurlijk graag enkele euro's over.

Maar nu even ernstig. Die avond in januari was het donker en koud. Zo een typische avond waarop je niets beters te doen hebt dan languit voor de tv te liggen onder zo een snoezig dekentje.

Maar die avond was anders, er was namelijk wel degelijk iets beters te doen!

Je kon het zo gek niet bedenken, maar de leraren van ons college hadden na maanden sukkelen, klungelen en ook wel wat oefenen eindelijk hun toneel aan het grote publiek openbaar gemaakt.

En groot was het publiek! Massaal kwamen ze opdagen om het spektakel te bewonderen. Ik was één van hen, dit is mijn verslag.

Eindelijk was het dan zover. Het was vrijdagavond en de klok had reeds 20 uur geslagen.

De stad maakte zich klaar voor weer een hevige party night en de nachtlampjes in de straten begonnen al te gloeien. Ook in het college brandde er nog licht. Wie was er dan nog zo laat aan het werk? Was het misschien de 24-uren les actie? Of was het Meneer Peeters die weer eens veel te veel uren aan het maken was?

Geen van beiden! Het was iets veel uniekers. De feestzaal van het college was volgelopen met leerlingen, hun ouders, hun grootouders en hun zusjes en broertjes. Ze kwamen allen samen om naar 'Het belang van Ernst' te kijken, het lerarentoneel dat die avond in première ging.

Vol spanning, zowel voor als achter het doek, was iedereen aan het wachten op het begin van het toneel. Allereerst een kleine, ironische introductie om te laten weten dat de gsm tijdens het toneel best niet op LUID staat, en dan begon het.

Temidden van een ouderwets decor (oude meubeltjes en tierlantijntjes) stond een grote witte zetel met daarin Ernst, of beter gezegd, Mr. Algeron Moncrieff (?)

Je vraagt je waarschijnlijk af: waarom deze twijfel? Maar als je eenmaal hebt gesnapt hoe het verhaal in elkaar zit, valt alles in de juiste plooi.

Om het heel kort samen te vatten: Mr Algeron M. (Wim Gemoets) en Mr. John Worthing (Meneer Vos) zijn 2 jonge, knappe mannen en ook nog eens 2 vrienden. Beide worden ze verliefd op de vrouw van hun dromen. Mr. Algeron M. (Wim Gemoets) wordt verliefd op ... (Mona de Meyer), het nichtje van .. (Meneer Vos) en .. Meneer Vos wordt verliefd op ... (Mevrouw Heytens), het nichtje van Algeron M. (Wim Gemoets) Maar .. (De Meyer) en ... (Heytens) vallen enkel op jongens die Ernst heten. (Ernst is dan ook een zeer aantrekkelijke naam, nietwaar?)

De beide kerels zitten dus met een ernstig probleem. Voor hen lijkt de oplossing simpel: 'Als de vrouw enkel op mannen valt die Ernst heten, dan noem ik mijzelf toch gewoon Ernst? Of meer nog, ik laat me dopen tot Ernst!'

Met alle gevolgen vandien.

Kortom: een ironisch meesterwerkje dat je had moeten zien!

We hebben er allemaal enorm van genoten en we hopen jullie natuurlijk ook, als je erbij was tenminste. We tellen al af naar de volgende voorstelling, hopelijk ben jij er dan ook bij :) (a/d lezer eh :p)

Meeleefdagen

Het Leger des Heils

Brussel – Ergens in een zijstraat van een zijstraat van het Rouppeplein, bevindt zich een opvangcentrum van het Leger des Heils. Hier worden 70 daklozen opgevangen voor 3 maanden aan 14 euro per dag. Veel misschien, maar ze worden zeker goed verzorgd.

Vanuit zeer goede bron
Tekst: Kevin Van den Bergh

Lay-out, foto's en oprissingen van het geheugen van de schrijver:
Marco De Decker

Een zeer komisch en contrasterend beeld wanneer je er beter over nadenkt. Enkele luttele meters des het befaamde en wellustende "Comme chez Soi" schreeuwt de armoede je toe.

Op 17 januari worden we in deze arme buurt ontvangen in het opvangcentrum van het Leger des Heils. Een gemotiveerde medewerker die er net de nachtdienst op heeft zitten en enkele levenloze zielen verwekomen ons.

Het logo van de organisatie.

Het eerste beeld

De directeur – later zou blijken dat dit "de Fons" was – geeft om te beginnen een kleine inleiding over de organisatie. Hij geeft ons een klein overzicht over het wel en wee van het Leger, maar besluit dat het eigenlijk veel interessanter is ons wat in te zetten en in contact met de mensen te komen.

De eerste klus

Ons hecht kwartet van (al dan niet vrijwillig) meewerkende leerlingen wordt meteen ontbonden in 2 duo's. De keukenploeg wordt nogmaals ontbonden en we gaan solo. Persoonlijk waag ik mij op het gevaarlijke gebied van het blikken openen, een kunst zo bleek later, want de blikopener blijft toch één des mans grootste rivalen. Mijn collega Tim zal zich dan weer overleveren aan het pellen van eieren, na de strijd met een blik tonijn te hebben verloren.

Onze collega's vergezellen ons na een halfuur, zonder enige geklaarde klus aan hun palmares te hebben kunnen toevoegen. De

keuken verlatend na onze karwei, start de zoektocht naar een volgende uitdaging.

Een grondige inspectie

Die vinden we niet, maar in plaats van een volgende opdracht krijgen we een rondleiding door het gebouw, een rondleiding met een verborgen agenda. We gaan met Georgette – ook bekend als de slavendrijver – op pad om muizenvalletjes te plaatsen. Ze had ons verzekerd dat het om een preventieve maatregel ging, maar dat wordt ten stelligste betwijfeld.

Op onze weg passeren we langs de vele slaap- en badkamers, waar een zeer penetrante geurencombinatie van zweet, wel zeer goedkope deodorant en natte bedden/handdoeken onze neus teistert. Na de zoveelste kamer te hebben bezocht, maken we ons op een zeer discrete manier uit de voeten en gaan terug naar de keuken waar ons de koffiepauze te wachten staat.

Op weg naar een verhaal

Koffie, suiker en een cakeje, wat moet een mens nog meer hebben. Misschien koffie, suiker en een cakeje, want dit is enkel een privilege voor de medewerkers. Het is tijd om te socialiseren. Strompelend naar een tafeltje, gewapend met ons beker-tje koffie (een trouwens zeer ingenieus systeem met niet minder dan 2 bekers) om zo verbrande vingers en besmeurde vloeren te voorkomen) vragen we aan een eenzame ziel of we ons erbij mogen zetten. Dit is onze eerste kennismaking met Jean.

Een man en een verhaal

"Ooit was ik maitre d'hôtel in Koksijde. Ik stond in het middelpunt van de belangstelling, was de grote Jan, maar ja... Ik had slechte vrienden", zo vertelt Jean ons, "Ze vroegen of ze eens wat mochten lenen en het een maand later konden terugbetalen, maar daar kwam niks van in huis. Geloof me, als ze me allemaal hadden terugbetaald, dan zat ik hier zeker niet."

Onder een potje domino vertelt hij ons wat over de hiërarchie van het centrum.

Jean: "Zie je hen daar aan die tafel, die hebben het hier voor het zeggen. Die moslims hebben een heel andere mentaliteit, ze kruipen voor met het eten, ze praten het luidst en ze trekken zich niets aan van ons." Hij geeft ons een voorbeeld. "Neem nu het kerstfeestje. We kregen lekkere soep, een voorgerecht en we werden aan tafel bediend, prachtig niet? Na het voorgerecht zijn alle vreemden het afgetrapt, ze dachten dat het voorbij was en gingen slapen, zonder dank, precies alsof het de normaalste zaak van de wereld was." Na een korte, pijnlijke, pauze gaat hij verder: "O, wij hebben ons nog geamuseerd die avond. We kregen nog een hoofdgerecht, eend als ik mij niet vergis, en daarna een lekker stukje taart. Er was muziek en nog een heuse quiz."

Voor zijn plezier had de man alle antwoorden en vragen opgeschreven en bijgehouden. Volgens mij maar goed ook, dan heb je tenminste iets te doen.

Op z'n Sint-Jans

11.30u., de medewerkers mogen aan tafel. Tijd om van onze eigen creatie te genieten. Wat schaft de pot op deze donderdagmiddag? Frieten, zoals Jan Berchmans het had gewild! Onze hele maaltijd bestaat uit: een grote kom uiensoep, een bord frieten met daarnaast een plastic bordje met sla, uien, wat ei, een schelletje vis en veel te weinig tonijn naar mijn eigen zin (de krampen in mijn beide handen zijn dan ook nog niet volledig uit de wereld verbannen), verder was er ook nog een lekkere appelsien en een heerlijk glaasje grenadine.

Na ons is het aan de inwoners zelf. Nu bestaat onze taak erin om de soepkommen bij te vullen en wat veel belangrijker is: DE AFWAS.

Naar schatting hebben deze arme vrijwilligers twee uur aan één stuk door afgewassen.

Met weke handen en kletsnatte handdoeken nemen we afscheid van "Monsieur François" en "Lydia", de 2 mensen van de keukenploeg, wiens taak erop zit voor die middag.

Het muzikaal intermezzo

Het is eindelijk zover, tijd voor onze doorbraak in de muziek- en showbizsector. Ons ensemble bestaat uit onze zanger Marco, backing vocal Tim en tenstlotte Mathieu en Kevin op de gitaar. Bij het eerste nummer moeten we nog wat loskomen, maar bij het tweede komt er al een heus (éenkoppig) publiek opzetten. Een man van Turkse origine verliest ons vanaf dat ogenblik geen moment meer uit het oog. Wanneer we hem in ons beste Frans vragen of hij kan zingen, is zijn antwoord dat hij enkel een beetje Nederlands verstaat. (O ziet, de wonderen zijn de wereld (of Brussel) nog niet uit. Hij kan niet zingen, maar weet ons te vertellen dat hij "sas"

speelt, een Turks muziekinstrument.

We zetten "House of the rising sun" van "the Animals" in en daar komt onze volgende die-hard fan aangezwalpt. Neen, geen domme woordkeuze, want onze vraag of hij kan zingen, beantwoordt hij (ditmaal in het Frans): "Non, non, je suis trop (maakt een grijpend gebaar naar zijn neus)." Na geconstateerd te hebben dat deze man ofwel "te neus" is ofwel gewoon ladder-zat, gaan we rustig door met spelen en vergenoegen zo een groepje kaarters met hemelse muziek.

The Animals genoten er blijkbaar net zo van als wij.

Naar het basiskamp

De dag is voorbijgevlogen en we keren terug naar school. Mevrouw Vansteelandt was zo goed geweest ons voor de gein te houden en heeft ons terug naar school doen stappen, om ons zogezegd aan te melden. Marco heeft hierdoor een tram gemist en is er nog niet goed van, hij ligt bijgevolg nog steeds ijlend in zijn bed met een post-traumatische depressie.

Al bij al is alles goed gekomen en na een klein afscheidsconcert van verborgen zangtalent mijnheer Borms en mijzelf aan de gitaar gaat iedereen weer zijn eigen weg, voor het eerst echt beseffend hoe goed we het wel hebben.

Brussel anders bekeken

"Ook in het kader van de vastenactie werd iemand van Chicago uitgenodigd om info te verstrekken over het project, dat door het vijfde jaar financieel ondersteund wordt."

Brussel is meer dan het Atomium en Manneken Pis. Met dit multiculturele dagprogramma wordt je ondergedompeld in de rijkdom van de stad Brussel en krijg je de kans om je vooroordelen weg te werken.

Op 17 januari kwamen de leerlingen van het Sint-Jan Berchmanscollege in contact met de jongeren van het jeugdhuis Chicago en leerden ze over de wijze waarop racisme en vooroordelen in onze maatschappij verweven zitten. Dit gebeurde op een ervaringsgerichte manier waarbij er rekening gehouden werd met de situatie van deze jongeren.

De wijk Chicago ligt in het hartje van Brussel, tussen de Beurs en de Vlaamse poort. De wijk heeft de bijnaam Chicago gekregen omwille van problemen tussen jongeren en de politie i.v.m. massale politiecontroles. Nu dragen de jongeren met fierheid deze naam en hebben ze hun jeugdhuis de naam Chicago gegeven. Men vindt in deze wijk veel groothandelaars terug, gespecialiseerd in producten van mediterrane oorsprong. De voortdurende aanwezigheid van asielzoekers bepaalt ook mee het beeld van de wijk. De hoge huurprijzen jagen de mensen met een laag inkomen, waaronder ook veel migranten uit deze wijk.

In de voormiddag gingen de leerlingen naar de gekozen wijk Chicago. Daar kregen ze een korte inleiding over het jeugdhuis en de activiteiten. Vervolgens kwam er een

danstleraar de jongeren animeren met een break-dance cursus. In de namiddag ging de klas verdeeld in groepjes en gewapend met een vragenlijst op verkenning in de wijken van Brussel. De jongeren leerden de leefsituatie van de bewoners en de discriminatie waarmee deze vaak te maken krijgen, van nabij kennen. Ze bezochten verschillende wijken en ontdekten het kansarme leven in Brussel. De groepjes keerden terug naar het jeugdhuis, bespraken samen de vragen en brachten zo een interessante discussie op gang.

Over deze dag willen de leerlingen nog wat negatiefs en positiefs kwijt. Het feit dat er nog mensen bereid zijn om voor deze jongeren te zorgen, is hen goed bijgebleven. Deze kinderen krijgen na school animatie in het jongerencentrum en hoeven hun tijd niet op straat te verkwisten. Het was inderdaad een leerrijke dag, maar spijtig genoeg hadden ze geen contact met de kinderen vermits deze op school waren. De eerste motivatie voor dit bezoek was namelijk om er jongeren te ontmoeten. En net deze hebben ze niet ontmoet...

Tot slot opende deze dag hun ogen voor een onbekende wereld dicht bij de school. Ze kregen meer inzicht in de problematiek van het kansarme leven in Brussel en hiermee werden hun vooroordelen weggevoerd.

Auteurs: Pauline Billouw, Myriam Tahri, Céline Mergan

Ik ben Jonas, een leerling van de Cardijnschool in Anderlecht

Door Lazarie

Onze school is er speciaal voor mentaal gehandicapte kinderen. Twee keer per jaar komt hier een aantal mensen van Sint-Jan om met ons te werken en te praten. Zij noemen dat sociale stage, wij noemen dat bezoek. Dit jaar zijn er zeven meisjes langs geweest. Bijna een sprookje: Jonas en de zeven ...

Voor hen moet dat wel raar zijn, die eerste kennismaking. De ene helft van ons is zo verlegen dat ze hun naam niet durven zeggen en de andere helft is van pure stress

zijn naam vergeten. Maar daar komen die meisjes wel overheen, want ze vergeten af en toe ook al eens iets.

Tijdens deze voormiddag knutselen we. Op een groot papier staat 'welkom' geschreven. Dat is Pools voor 'welkom'. Op die letters zullen we gescheurde stukjes papier plakken zodat het welkomstwoord kleurrijk en aantrekkelijk zal worden. Voor sommigen gaat dat makkelijker dan voor anderen. Ik vind het bijvoorbeeld heel moeilijk om binnen de lijntjes te blijven.

De andere groep is aan het schilderen. Meester Joris zegt dat zij ook 'welkom' schilderen, maar dan in een andere taal.

Nog een andere groep doet naaiwerk. Ik heb aan juffrouw Mie gevraagd wat ze juist doet: ze naaien stukjes stof op een lap tot dat het woord 'welkom' leesbaar is.

De laatste groep maakt fruitbrochetten. Straks is het onze beurt, want er is een doorschuifstelsel in de opdrachten.

Tijdens de middag zitten de meisjes verspreid bij ons aan tafel. We mogen alleen maar met de mensen van onze eigen tafel praten. Vandaag komt dat slecht uit want het meisje waar ik stiekem verliefd op ben, zit aan een andere tafel.

In de namiddag spelen we 'één voor allen'. Dat is echt leuk! De leerkrachten dagen ons uit: we moeten een bepaald aantal opdrachten correct uitvoeren, en als dat lukt krijgen we een verrassing. We moeten veertien rekenblaadjes oplossen zonder rekenmachine en vijf met rekenmachine. Daarnaast zijn er nog heel originele opdrachten zoals tafels afruimen. We gaan ook in de gymzaal een paar oefeningen doen op de dikke mat. Daar verheug ik me al op!

Ik ben druk aan het rekenen en met de hulp van de meisjes is het veel leuker dan anders. We mogen op hun vingers tellen en dat is gemakkelijker dan op je eigen vingers. Zij schrijven ook de antwoorden op, want schrijven gaat bij mij nog niet zo vlot. Straks gaat juffrouw Annemie omroepen of we geslaagd zijn of niet. Spannend! Maar eerst is het speeltijd. Samen met de meisjes spelen we 'zakdoek leggen' en voetbal. En dan gaat de bel...

We zijn in alle opdrachten geslaagd! Nu komt de verrassing: we mogen onze zelfgemaakte fruitbrochetten zelf opeten! Ze zijn heel lekker, ik neem er zeker twee.

Juffrouw Mie zet muziek op en nu gaan we allemaal dansen. Wanneer het laatste liedje speelt, dans ik nog met zo veel mogelijk meisjes.

En dan is het tijd om afscheid te nemen. Ik voel me ineens heel triestig, de tranen stromen over mijn wangen. Afscheid nemen is altijd moeilijk. Tot een meisje plots zegt dat ze nog eens terugkomen! Dat is geweldig! Ik ben ongelukkig omdat ze weggaan, maar gelukkig omdat ik weet dat ze terugkomen.

Schandaal overschaduw tafeltennistoernooi

VAN DE REDACTIE – Leerlingen hebben er altijd al voor bekend gestaan dat ze briljante ideeën hebben. Zo staat het haast vast dat het een leerling was die de huiswerkretende hond schiep, evenals die ene trein die 's ochtends altijd stipt 10 minuten te laat is, en een leerling was tevens het brein achter de pedagogische studiedag. Het hoeft u dus niet te verbazen dat er ook op Sint-Jan fantastische (*kuch*) leerlingen zitten die geweldige ideeën hebben – en nee, we hebben het dan niet over de redactieleden van Pandora, maar over de organisator van het tafeltennistoernooi.

In december 2007 krijgt Gregory C. (17) de geweldige ingeving om een tafeltennistoernooi te organiseren voor de hogere cyclus, tot groot enthousiasme van de hele Pandora-redactie – wij moeten immers onze bladzijden vullen. Dat enthousiasme koelde echter snel af toen bleek dat Willem-Jan I. (17) – lid van uw geliefde redactie – zijn naam geheel onverwacht terugvond onder die van de vrijwillige deelnemers.

De hoofdverdachte in deze zaak is Gregory C, die verdacht wordt van valsheid in geschrifte. De verdachte zou Willem-Jan I. ingeschreven hebben om hem een hak te zetten en zijn goede reputatie op het spel te zetten. Gregory C. ontkende tot op heden stellig dat hij Willem-Jan I. had ingeschreven zonder diens medeweten, iets wat door de advocaat van het slachtoffer ten zeerste in twijfel wordt getrokken. De advocaat van Gregory C. beweert dat de verantwoordelijkheid voor de hele kwestie ligt bij de heer Liessens (*leeftijd onbekend, maar te oordelen naar de kleur van zijn haar een stuk ouder dan de hoofdverdachte en het slachtoffer*), daar deze laatste de officiële lijst met spelers had opgesteld. De heer Liessens kaatste de bal meteen terug en beweerde van zijn kant dat het Gregory C. was die hem de namen van de zogenaamde vrijwilligers had doorgege-

Het slachtoffer, dat een smadelijke nederlaag leed en zo vroegtijdig werd uitgeschakeld (reeds tijdens de 1e voorronde), eist een schadevergoeding van 10 repen chocolade en een fles limonade voor het aangedane psychologische leed. Op dit moment is de zaak nog steeds hangende. De uitspraak volgt later deze maand.

Uitslagen tafeltennistoernooi

Bereikten de kwartfinale

Gregory Couvreur (6B)
Christophe Devis (6A)
Cedric Couvreur (4E)
Alexis de Biolley (5A)
Jonathan Schreiber (6B)
Sidney De Keersmaeker (5A)
Pierre-Antoine Gernay (4F)
Matthias Strauven (5A)

Bereikten de halve finale

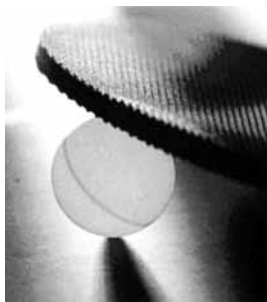
Cedric Couvreur (4E)
Gregory Couvreur (6B)
Jonathan Schreiber (6B)
Matthias Strauven (5A)

Bereikten de finale

Gregory Couvreur (6B)
Matthias Strauven (5A)

Won de spannende finale

Matthias Strauven (5A)

U hebt ooit gezegd: je genen bepalen voor 50% wie je bent, je omgeving de andere 50. Blijf u daarbij: CASSIMAN. "Absoluut. Ik groeide op in een liefdevol en rijk milieu, waar er zowel aandacht was voor muziek, kunst, literatuur als wetenschappen. Dan heb je onmiskenbaar een voorsprong op iemand die bij wijze van spreken van nul moet beginnen. Dat kan je niet onderschatten."

MISTER DNA

ID

- Geboren in Brussel, 25 april 1943.
- Wereldvermaard geneticus en hoofd van het Centrum voor Menselijke Erfelijkheid verbonden aan de KU Leuven.
- Bewees in 1998 door middel van DNA-onderzoek dat Karl Wilhelm Naundorff geen nazaat was van de Bourbons en dus zeker niet Lodewijk XVII was. In 2004 bewees hij dat het hart dat bewaard werd in Parijs en waarvan gezegd werd dat het aan Lodewijk XVII toebehoorde daadwerkelijk dat van de onfortuinlijke kind-koning was.
- Was in de eerste helft van de jaren zestig zanger bij het Trio Cassiman, dat hij samen met zijn broer Guido en zijn zus Emmy vormde. Het trio speelde folkmuziek en negrospirituals en was geregeld te zien op de Vlaamse podia.

MISTER DNA JEAN-JACQUES CASSIMAN TE GAST OP ST-JAN

In 2001 ondertekende u samen met andere academici een open brief waarin u pleitte voor het gemeentelijk stemrecht voor niet-Belgen. Waar kwam dat engagement vandaan?
CASSIMAN. "Ik ben deels geconditioneerd door mijn vrouw. Zij werkt als psychologe in een school in Schaarbeek die voor negentig procent uit migrantenkinderen bestaat. Het is vanzelfsprekend vind ik, dat iemand die jaren in een gemeente woont inspraak heeft in wat daar gebeurt. Niet discrimineren, is ook een van de basisprincipes in de genetica. De oorsprong van de homo sapiens ligt in Afrika. Of we dat graag horen of niet, we zijn allemaal verwant aan elkaar. Waarom zou je dan een onderscheid maken tussen huidskleur of oorsprong?"
Eigenlijk zijn we toevallig blank geworden?
CASSIMAN. "Natuurlijk, we hebben ons aangepast aan de omgeving. We moesten blank worden omdat we anders te weinig UV-stralen opvingen en te weinig vitamine D aanmaakten waardoor we rachitis kregen. Dat is toch geen verdienste?"
Hoe staat u tegenover het creationisme dat steeds meer opgang maakt?
CASSIMAN. "Heel simpel, het is lalie en apekool. Het scheppingsverhaal is fantastisch, maar het is geen wetenschap. Creationisme moet daarom verbannen worden uit de scholen. Er is niks anders dan evolutie en die gaat progressief."

Zult u het nog meemaken dat de technologie ervoor zorgt dat u niet meer verouderd?
CASSIMAN. "Dat wens ik mezelf niet toe. Het zou niet fair zijn tegenover de volgende generatie en het is weinig zinvol omdat het gewoon een uitstel van executie is. Het leven is nu eenmaal eindig. Voor mij is kwaliteit belangrijk. Mijn einde zou ideaal zijn als ik in perfecte doen ben en plots doodga. Daar wil ik aan werken, niet aan de rest."

De Ouderraad nodigt alle ouders en leerlingen van de hogere cyclus van harte uit op haar jaarlijkse

gespreksavond

De Maakbare Mens

Hoever staat de wetenschap en hoever mag men gaan?

Professor Jean-Jacques Cassiman

Centrum Menselijke Erfelijkheid, KUL

13 mei 2008
20u00

Verschuereenzaal
Sint-Jan Berchmanscollege
Brussel

Olympiades

Wiskunde-Olympiade

De volgende leerlingen stooten door naar de tweede ronde:

Van het derde en vierde jaar:

Romain Carlier (3B)
Thomas Devenyns (3B)
Zoe Hunin (3B)
Benjamin Lauwers (3B)
Dries Mys (3B)
William Denis (4A)
Dieter De Ridder (4B)
Brecht Gosselé (4B)
David Huyghe (4B)
William Mauclet (4B)
Emilio Gamba (4D).

Van het vijfde en zesde jaar:

Pieter Bogaert (5B),
Jerome Herinckx (5B)
William Beuckelaers (5D)
Florence Greiner (5D)
Thibaud Herriau (6B)
Alexander Beaumont (6B)

De resultaten van de tweede ronde verschijnen in het volgende nummer.

Fysica-Olympiade

Gregory Couvreur,
Thibaud Herriau
Alexander Beaumont
Kewan Mertens
Thomas Van Der Poorten
Jonas De Ridder
en Kornel Olschoorn
stooten door naar de tweede ronde.

DO IT WITH AFRICA 2008

An other world is possible!

Deze zomer vertrekken 2 leerlingen van het Sint Jan-Berchmanscollege naar Benin om daar te helpen aan een humanitair project!
Dankzij de ngo DBA krijgen ze de kans om zich concreet in te zetten voor het welzijn van hun medemensen!

Steun dit mooi initiatief: lees de brief die u gekregen hebt en stort een bedrag op de rekening!

Een micro-dam verhindert dat het blauwe goud verloren gaat!

Wilt u meer weten?
Aarzel dan niet om naar www.dbaweb.org te surfen, of een mail te sturen naar Marie Gilliot of Kewan Mertens!

Alle projecten verlopen in samenwerking met de lokale bevolking.
Alle activiteiten verlopen samen met jongeren van de lokale scoutsbewegingen.

Do it with Africa 08

Cultuuravonden

Schitterende eenvoud

Jan De Corte heeft in theatermiddens de reputatie van een Außenseiter. Desondanks kan hij verbazen en dit zowel bij vriend als vijand. Dit jaar programmeerde het Kaaitheater de opera **Dido en Aeneas** van Henry Purcell (1689). Een barokopera dus!

Nog voor de opvoering begon, was het al drummen – uiteindelijk had ieder in de nokvolle zaal zijn of haar plaatsje gevonden. Een uur duurde de opvoering maar wat een vertoning! We genoten van de heerlijke muziek die loepzuiver gebracht werd, de prachtige muzikale vertolkingen en het sfeervolle decor dat in zijn eenvoud ons toch mee kon nemen naar het klassieke Carthago. De Trojaanse held Aeneas ontmoet er Dido, wordt verliefd op haar maar vertrekt waarop zij sterft.

Het decor was eenvoudig maar tegelijkertijd ook theateraantal intensief. Het paleis is een kamertje met gouden muren en een deuropening; een anker suggereert de haven. Deze eenvoud trekken we door naar de zangers, de koorleden en hun prestaties. De eenvoudige mimiek en gestiek beeldde het hele gamma van menselijke gevoelens uit en leidde ons niet af van de essentie: het verhaal en de muziek. Bij het anker wachtte ons, Sint-Janners, nog een verrassing: onder de koorleden herkenden we zowaar Bram Vannieuwenhuysse, oud-leerling, die we ook kennen van de kooroptredens van Louis Van Inghelgem.

Terecht vermeldde de brochure deze opera als een onvergetelijke gebeurtenis. En Stephan Moens van De Morgen omschreef het als een "pareltje van eenvoud, juistheid en ontroering". De aanwezige leerlingen konden dit enkel bevestigen: alle vooroordelen tegenover opera-uitvoeringen en barokmuziek waren met één klap uit de wereld geholpen! Dank u, Jan!

Dido en Aeneas, 18 januari 2008, Kaaitheater

Hans Timmerman

Emotionele diepgang

Vrijdag 1 februari 2008. Ondanks het begin van de Krokusvakantie trotseerden enkele Sint-Janners het losgebarsten skigeweld en verzamelden ze rond 20.00 u. in het Brusselse Kaaitheater. Waarom toch? Wat zochten ze hier tussen al die mensen? Het leek wel of de hele Brusselse Poolse gemeenschap hier verzamelen geblazen had...

Reden voor de samenkomst was het toneelstuk **Transfer** van de Poolse regisseur Jan Klata. Op de conferentie van Jalta (februari 1945) herkeken Churchill, Roosevelt en Stalin de grens tussen Duitsland en Polen. Klata zoomde in op de thematiek van de miljoenen mensen die op het einde van de Tweede Wereldoorlog moesten vluchten of uit hun huizen verdreven werden. Deze thematiek werd zo treffend gebracht dat acteurs en regisseur door het publiek met een eindeloos applaus bedacht werden. En het moet gezegd, de uitvoering was fenomenaal. Waarom toch?

Bij de eerste blik op de scène overviel ons reeds de symboliek: gezeten op een verhoogd platform beslisten Churchill, Roosevelt en Stalin over het lot van de wereld, daarbij bepaalde wisselende stemmingen en manipulatie tussen de regelingsleiders het lot van miljoenen mensen. De regisseur liet de regeringsleiders op een verhoogd plaats nemen en vanuit de hoogte over het noodlot van de protagonisten beslissen. De protagonisten? Dat zijn gewone Polen en Duitsers die 60 jaar geleden de oorlog meegemaakt hebben. Ondanks hun hoge leeftijd getuigen ze in hun taal over aspecten van de oorlog die hen geraakt hebben. Een opsomming van de oorspronkelijke dorpsbewoners, een lied emotioneel gezongen door een vrouw van 75 jaar, een verhaal over de vlucht, de oorlogspropaganda, de verdraaide nieuwsberichten, de opmars van de Russische troepen, de gedwongen verhuis, de pakkende taferelen van mishandeling...

Dit alles werd door regisseur Jan Klata op een eenvoudige wijze in beeld gebracht. De protagonisten zaten achteraan de scène en kwamen telkens één voor één door de aarde naar voren. Daarbij moesten ze altijd voorbij de regeringsleiders die boven hen vergaderden. Ondanks de knappe prestatie van de beroepsacteurs gaat onze sympathie en bewondering vooral uit naar de getuigen-protagonisten, die hun geschiedenis spontaan en oprecht vertelden. Meteen zo ontwapenend dat je je geen sterkere oproep tegen de oorlog en voor vrede kan inbeelden! Terecht werd deze productie met verschillende prijzen bekroond!

Transfer, 1 februari 2008, Kaaitheater

Hans Timmerman

Kalender

April 2008

Wo 9 april	Jeugd en Muziek Cello (1e en 2e jaar)
Vr 11 april	Jeugd en Muziek String People (5e en 6e jaar)
Ma 14 april	Hepatitisvaccinatie 3 (1e jaar) Jeugd en muziek String People (3e en 4e jaar)
Di 15 april	Filmforum (4e jaar) Drugspreventie (1e jaar)
Do 17 april	Cultuuravond In het bos
Vr 18 april	Excursie Aardrijkskunde (6e jaar)
Ma 21 april	Excursie Aardrijkskunde (1A, 1E en 1G)
Di 22 april	Filmforum (3e j) en drugspreventie (1e j) Cultuuravond Kamp
Vr 25 april	Finale Popidool Excursie Aardrijkskunde (1B en 1F) Musical retorica
Za 26 april	Musical retorica
Di 29 april	Excursie Aardrijkskunde (1C en 1D) Mus. Voor Kunst en Geschiedenis (2B)

Mei 2008

Do 1 mei	Hemelvaart / Dag van de Arbeid (vrijaf)
Vr 2 mei	Brugdag (vrijaf)
Di 6 mei	Filmforum (6e jaar) Mus. Voor Kunst en Geschiedenis (2D) Schoolraad
Wo 7 mei	Mus. Voor Kunst en Geschiedenis (2C)
Vr 9 mei	Mus. Voor Kunst en Geschiedenis (2E) Schoolbal
Ma 12 mei	Pinkstermaandag (vrijaf)
Di 13 mei	Gespreksavond (Prof. Cassiman)
Wo 14 mei	Mus. Voor Kunst en Geschiedenis (2F) Practicum Fysica Diepenbeek (6We)
Do 15 mei	Mus. Voor Kunst en Geschiedenis (2G)
Vr 16 mei	Rapport 1e, 2e en 3e jaar
Ma 19 mei	Start overhoringenweek 5 (retorica)
Di 20 mei	Filmforum (5e jaar)
Do 22 mei	Excursie Doel en Ieper (5e jaar) Mus. Voor Kunst en Geschiedenis (3E / 3B)
Ma 26 mei	Cultuuravond Wolf
Di 27 mei	Mus. Voor Kunst en Geschiedenis (2A) Labo KULeuven (6We)
Vr 30 mei	Rapport 4e, 5e en 6e jaar

Juni 2008

Ma 9 juni	Start toetsenreeks 4e, 5e en 6e jaar
Vr 13 juni	Excursie 1e, 2e en 3e jaar
Ma 16 juni	Start toetsenreeks 1e, 2e en 3e jaar
Wo 25 juni	Afscheid retorica
Vr 27 juni	Rapport 1e, 2e, 3e, 4e en 5e jaar Oudercontact (09u00-12u00 en 14u00-17u00)
Ma 30 juni	vrijaf

Nieuwe leerkrachten

Elke Danau, leerkracht TO en WW

Mevrouw Elke Danau is regentes Wetenschappelijk Werk en Technologische Opvoeding. Ze studeerde aan de Ehsal te Brussel. Voor haar vader, die een bedrijf in de grafische sector leidt, lag het voor de hand dat zijn dochter in zijn voetsporen zou treden. Maar dat was buiten de wil van dochterlief gerekend die zichzelf als leerkracht zag. De gulden middenweg bood een oplossing voor dit dilemma: ze bleef binnen de branche.

24 lentes oud komt ze op Sint-Jan terecht en reeds met de nodige ervaring! Voorheen gaf ze les aan het Heilig-Hartcollege in Ganshoren. Deze school beschikte nauwelijks over didactisch materiaal en veel hulp van andere leerkrachten kon ze niet verwachten. Wat een ontuchttering! Voor haar lag een reusachtige berg van "lessen voorbereiden", "materiaal bijeen sprokkelen", "verbeterwerk",...om zonder begeleiding te beklimmen – wie wil er nu ook leerkracht worden?! – maar ze heeft het gehaald. (Het is me nu duidelijk geworden waarom leerkrachten "zovéél" vakantie nodig hebben.)

Wat betreft het temmen van de hedendaagse moeilijke en tegendraadse jeugd, heeft ze de kneepjes van het vak goed onder de knie. Ik heb mij op gevaarlijk terrein gewaagd om u, beste lezer, enkele meesterlijke trucs te ontfutselen.... maar helaas...hoewel Pandora vaak zelfs de best bewaarde geheimen weet te ontrafelen, mevrouw Danau gaf niets prijs.

Heel deze odyssee heeft van Elke Danau een ijzersterke, bikkelharde leerkracht gemaakt, die haar kalmt

weet te bewaren en veeleisend, gestructureerd en disciplinevol is. Bovenal is ze begripvol en probeert ze haar lessen plezierig te houden door onder andere te zorgen voor voldoende variatie in de leerstof. De leerlingen van het 1e en 2e mogen zich gelukkig prijzen met zo'n leerkracht T.O. en W.W!

Livia

Wim Van Bemst, leerkracht Wetenschappen

Jullie geliefde reporter heeft duizenden vuren getrotseerd om jullie een boeiend interview te kunnen presenteren met deze leerkracht. Voor de onwetenden onder jullie, W.Van Bemst is leerkracht fysica in maar liefst heel het derde én heel het vierde jaar én een paar klassen van het vijfde. En alsof hij met deze hele hoop studenten nog niet genoeg leerlingen heeft, geeft hij ook nog lessen chemie aan enkele klassen van het vierde. Een ambitieuze leerkracht dus!

Gevraagd naar zijn leeftijd, antwoordde hij diplomatisch: "Ik ben de dertig al gepasseerd", maar meer wou hij niet loslaten. Omdat hij niet wist welk beroep hij later wou uitoefenen heeft hij na zijn humaniora gekozen voor een richting waarmee hij alle kanten uit kon gaan, fysica dus. Pas na het afstuderen vond hij zijn roeping in het lesgeven. Voor het eerst krijgt hij dit jaar de mogelijkheid om echt fysica te geven, een grote première dus in zijn leven!

Alhoewel hij een uniek voorkomen heeft, vinden we bij hem toch enkele gelijkenissen met andere leerkrach-

ten zoals meneer Swinkels. W. Van Bemst is ook een oud-leerling van St-Jan. Zo kunnen we voor de zoveelste keer illustreren dat leerlingen die hier gestudeerd hebben, later soms terugkeren in de gedaante van leerkracht. Zou het iets te maken hebben met de hypnoselessen die de heer Peeters een 20-tal jaren geleden heeft gevolgd?

Hoewel velen van ons het raar zouden vinden om na het afstuderen terug naar St-Jan te komen, vindt Wim Van Bemst het juist leuk. Hij vindt dat de school, in de goede betekenis van het woord, veranderd is en dat er veel vooruitgang valt te bespeuren, bijvoorbeeld op het gebied van accommodatie: de lokalen en de turnzaal zijn er enorm op vooruit gegaan. Onze kersverse leraar heeft ook nog les gekregen van bijna alle 'wat oudere' leerkrachten op onze school. Beste mensen, jullie hebben uitstekend werk geleverd door zo'n exemplaar klaar te stomen! Alhoewel W.Van Bemst een brave en stille leerling was, heeft hij toch nog spreekverbod gekregen van bijna al zijn leerkrachten. Volgens hem was het niet zijn fout maar eerder van die van zijn klasgenoten die wel eens iets durfden uitspoken. Hijzelf was alleen de zwijgende kracht.

Een herinnering die hem altijd bijgebleven is, zijn de misvieringen in de kerk. Volgens hem kreeg je echt kippenvel wanneer alle koren daar optraden. Jammer dat wij dat niet meer kunnen meemaken!

Naast al zijn lessen, en geloof me, het zijn er vééél, vindt W. Van Bemst toch nog tijd om te sporten, en niet een beetje! België heeft hier namelijk de kans op een topsporter gemist. Een overvloed aan vooral balsporten beoefent deze sportieveling: voetbal, tennis in de zomer, squash in de winter en badminton het hele jaar door. Ziehier een potentiële scheidsrechter voor de schooltoernooien.

En dan uiteindelijk de ultieme vraag waar waarschijnlijk al menigeen van jullie over getobd heeft: "What's up with the necklace?"

"Mijn ketting heeft niet echt een bepaalde betekenis, ik voel me gewoon naakt als ik hem niet aanheb." -Hadden we niet een spectaculairder antwoord verwacht?-

Voor de huidige leerling heeft W. Van Bemst maar één tip: "Profiteer zo veel je kunt van je schoolleven!". Nee, eigenlijk twee "Hoe aangenamer je het maakt voor een leerkracht, hoe aangenamer hij voor jullie zal zijn." (knipoog).

Charlotte Bertin

Interview met eenzame fietser Dirk De Berlangere

Zo'n 16 jaar geleden ruilde meneer De Berlangere – leerkracht L.O. in 5 en 6 – zijn treinabonnement in voor "een tweewieler". Sindsdien trotseert hij regen, wind en koude om dagelijks met de fiets naar het college te komen: 28 km heen, 28 km terug. Dat kan tellen!

Natuurlijk, als leraar L.O. moet je je conditie op peil houden, maar daarnaast zorgt die degelijke basisconditie ook in 't algemeen voor een hogere levenskwaliteit, verklaart hij. Meneer De Berlangere heeft dan ook helemaal geen spijt van deze beslissing. Enkel extreme weercondities zoals ijzel, sneeuw of wind boven de 100 km/uur kunnen, uitzonderlijk, zijn dagpatroon doorbreken. Het zou immers levensgevaarlijk zijn dan op de fiets te kruipen! Wat regendruppels en frisse wind kunnen hem daarentegen niet stoppen. Het drukke stadsverkeer valt wel mee, weest onze sportleraar ons te overtuigen. De meeste automobilisten zijn best wel hoffelijk en de stad is fietsvriendelijker dan je op het eerste gezicht zou denken. Een klein percentage roekeloze chauffeurs kan je echter niet vermijden. Een zekere gevarenfactor moet je dus wel willen aanvaarden als je je als zwakke weggebruiker in het verkeer begeeft. Op die 16 jaar tijd heeft meneer De Berlangere dan ook al een aardig lijstje "bijna"-ongelukken verzameld, maar gelukkig allemaal met goede afloop. Leerschool!

Fietsen is een vrij dure sport. Onze leraar beschikt over de onontbeerlijke aangepaste kledij en twee "Eddy Merckx"-koersfietsen. De nieuwste fiets gebruikt hij bij mooi weer, de iets oudere bij slecht weer. Deze laatste heeft immers het meest te verduren. De afgelopen 16 jaar heeft meneer De Berlangere al 4 fietsen gekocht of cadeau gekregen. Gelukkig werd in 2000 de "fietsvergoeding" ingevoerd (15 eurocent per km). Mooi meegenomen als financiële tussenkomst in de kosten. Behalve zijn dagelijkse fietstocht naar school, fietst onze actieve leraar L.O. ook nog in zijn vrije tijd. Jaarlijks legt hij in 't totaal zo'n 12.000 km af. Toch wel indrukwekkend.

Wij wens hem dan ook graag nog jarenlang "goeie benen" en behouden fietsplezier!

Aurélië & Livia

Erasmus' Lof der Zotheid achterna

In navolging van Erasmus namen ook onze leerlingen de pen in de hand – of het klavier onder de vingers – en spuiden hun gal op allerlei mistoestanden in hun of onze leefwereld...

Woensdagavond 18u33.

Een ironische tekst.

En dan nog tegen morgen.

Moeilijke opdracht, zeker voor een Franstalige (het zijn geen *stijlfouten*, wel *stijlfiguren*). Hoe eraan beginnen? Ik open gewoon de tekstverwerker en schrijf mijn gedachten op. Maar moet er wel structuur in zitten? Ik heb geen structuur, nooit gehad, ik zal dan maar eenvoudige ideeën neerschrijven en hopen dat het goed wordt. Herman Brusselmans heeft ook absoluut geen structuur. Maar is hij ook een goed auteur? Volgens vroegere leerkrachten Nederlands is hij nogal platvloers. Ik vind dit uiteraard ook, maar mag ik de pretentie hebben om mij met een auteur te vergelijken?

Terug naar die tekst. Een onderwerp. Zo'n ironische tekst moet een onderwerp hebben. Of niet? Brusselmans schrijft ook over niets. Voor ik het besef, ben ik mezelf opnieuw aan het vergelijken met een bekende schrijver. Hoewel ik me eigenlijk een nietig persoon vind. Altijd zo geweest. Pochen is nooit een van mijn favoriete bezigheden geweest.

Maar goed, ik zou me moeten concentreren op mijn typoscript. Ik denk toch een beetje aan mijn taalstijl, beste leerkracht Nederlands, *typoscript* is namelijk een mooi synoniem voor tekst. Stijl. Op de vorige schrijfo opdracht behaalde ik voor stijl een vier op tien, daaraan moet dus gewerkt worden. Waar heb ik die blaadjes met taaltips weer opgeborgen? Ach ik vind ze niet, want u moet weten: mijn kamer is net als mijn schooltas, mijn opbergkastje en zeker net als mijn gedachten: behuisd met anarchie en wanorde. Wellicht zal mijn *typografie* (ik ben er fier op) ook complete chaos zijn, maar mijn leerkracht is intelligent genoeg (zou ik vleien?) en zal wel inzien dat het *stijl* is. Of net antistijl. Eigenlijk komt dit op hetzelfde neer: antistijl is stijl en omgekeerd (of zal ik vice-versa schrijven?).

19u54

Ik ben de draad van mijn verhaal een beetje kwijt. Waarover ging het ook alweer? Ach ja over bladvulling. Hoewel mijn tekst geen enkel interessant punt bevat is het toch tijd om samen te vatten: ik moest *willens nillens* (kersvers geleerd - ik ga misschien te ver in de kunst van het vleien) een ironische tekst schrijven. Wat maak ik ervan? Een vod vol taalfouten zonder enige structuur en dan nog tegen alle regels van de kunst (waar is de titel? verdwenen?). Maar u zult het met mij eens zijn: mensen met een gevoel voor humor begrijpen de ironie van het leven. (hopelijk ook van deze tekst)

(A. d. B.)

Welke betere motivatie om 's morgens vroeg uit de pluimen te wippen dan het perspectief zeven tot acht uren op de schoolbanken te slijten. De school, daar krijg ik nooit genoeg van! Elke morgen als ik wakker word gaan mijn eerste gedachten naar Karel de Grote die het geniale gedachte had scholen op te richten, een instelling waar de jongeren sedert eeuwen bijna het jaar rond mogen van genieten.

De ene leraars zijn al schitterender dan de andere en volgen elkaar uur na uur op. Ze verrijken ons – voorbeeldige leerlingen die wij zijn – met hun grenzeloze kennis en boeiende leerstof. Hun drang om de leergierigheid van de geïnteresseerde jeugd van het college te verzadigen is mateloos. Wij schakelen dan ook ademloos over van aardrijkskunde naar Nederlands, van chemie naar geschiedenis, van meteorologie naar ironie, van atomen naar atoombommen. Onder de hoede van Vergilius, Einstein, Voltaire en Karel de Grote verwerken onze neuronen moeiteloos al deze materie en sloppen onze hersenen de meest uiteenlopende data als een spons op.

Maar 'een gezonde geest in een gezond lichaam' is een gezegde dat zeker van toepassing is op onze school. En het gezelligste lokaal van de hele school is zonder twijfel de turnzaal, die door Jan en alleman de 'ijskast' wordt genoemd. Het is er zo zalig fris, wat eens iets anders is dan de oververhitte klassen waar we de rest van de dag in zitten te dutten. In die kale 'koele' ruimte heeft Meneer Gymnastiek er niet de minste moeite mee ons tot een 100 m-sprintje aan te sporen. De rook die we daarbij uitblazen,

zorgt ervoor dat de mistlampen die in de zaal aangebracht werden onmiddellijk aangestoken worden.

De middagpauze zorgt voor een buitengewone afwisseling, of dit was althans zo in mijn vorige school. Een frisse frietgeur dwaalde er één keer per week door de gangen. We haastten ons die dag naar de oude refter opgeleurd met meubilair daterend uit ... de tijd van Karel de Grote. Aantrekkelijke ronde dames kwamen rond met grote ijzeren potten, vulden genereus onze borden met heerlijke vette frieten en een donkerbruine vleesbrij. Ik zie ons nog braaf zitten, watertandend bij dit gastronomische gerecht, druk aan het bekokstoven hoe we het dit maal zouden klaarspelen om de helft van ons bord te laten verdwijnen elders dan in onze hongerige maag. De boeiende commentaren die herhaaldelijk met onze maaltijden gepaard gingen, betroffen de originaliteit van de straf die we toegeëld zouden krijgen ten gevolge van een toekomstig bekogelen met erwten van onze milde opvoeder. Een strafstudie verlengde de vrijdagavond regelmatig onze schoolweek.

En na een schooldag kijk ik er naar uit om 's avonds zo vlug mogelijk en langs de kortste weg mijn huis en slaapkamer te bereiken. Inderdaad, ik slok snel mijn vieruurtje op om me onmiddellijk aan mijn bureau te kunnen zetten. Blokken vind ik razend, taakjes maken, daar haal ik mijn hart aan op, overhoringen voorbereiden is bijzonder motiverend. Voor Latijn hebben we elke week een twintigtal bladzijden te vertalen maar daar vlieg ik natuurlijk door. Wiskunde is voor de wiskundeknobbel die ik ben uiteraard een lachpartijtje. De langste uren wijd ik aan mijn wetenschappelijke vakken en dat niet alleen uit sympathie voor mijn leraars. Ik werk me eraan kapot, tot in de late uurtjes, en mijn inspanningen op dat vlak worden beloond door tekorten die me nachten lang wakker houden en me er van overtuigen toffe bijlessen te volgen zodat de school zelfs in het weekend niet uit mijn hoofd wegdeemstert.

Leve de school, leve Karel de Grote!

(Astrid Langerock)

Zomerkamp 2008

Zit je in het 1e, 2e, 3e of 4e jaar? Wil je samen met schoolvrienden plezier maken, op avontuur gaan, sportief zijn, grenzen verleggen, de bergen intrekken, genieten van de natuur ... kom dan mee op zomerkamp!

6 tot 16 augustus 2008

in het schattige dorpje

Holzgau (Oostenrijk)

omgeven door een prachtige natuur.

Op het programma staan rafting, wandelingen, zwemmen, fietsen, overnachting in een berghut, bezoek aan Schloss Neuschwanstein, volksdans, avondactiviteiten...

**Nog 4 plaatsen vrij voor meisjes van
1e, 2e of 3e jaar**

Info: Hans Timmerman

Column

Zijn wij bereid de wereld te redden?

Een vriend van mij kwam mij ooit vertellen dat hij een nieuwe organisatie had opgericht: het C.C.v.I.C.R., oftewel het "Centrale Comité voor Internationale Communistische Revoluties". Deze subversieve organisatie zou de wereld veranderen. Mijn vriend kon er niet over zwijgen: 'Een wereldwijde revolutie, dat is wat deze wereld nodig heeft,' brulde hij enthousiast. 'Weg met de slaafse lakeien van het kapitalisme, gedaan met de uitbuiting van de proletariërs, *schluss* met de ongelijkheid tussen rijk en arm! Leve de revolutie!'

Het plan van het C.C.v.I.C.R. om haar idealistisch gedachtegoed wereldwijd te verspreiden leek onfeilbaar. Althans, die indruk gaf mijn vriend. Er was slechts één technisch probleemje: het C.C.v.I.C.R. telde slechts één lid: mijn vriend zelf.

Toen ik mijn ouders vertelde over mijn vriend, en diens megalomane plan, was hun reactie tegen al mijn verwachtingen in positief. Ze steunden die aspirant-dictator!

'Die jongen is tenminste nog idealistisch,' klonk het aan mijn moeders zijde.

'Doel mij denken aan toen wij jong waren, schat. Dat waren nog eens tijden,' wist mijn vader op te merken in een nostalgische bui. 'Weet je nog hoe we samen zilverpapier verzamelden voor die arme Afrikaanse weeskinderjes,' vulde mijn moeder aan. Zilverpapier. Wauw. De kast ligt vol zilverpapier. Mijn ouders, dat waren nog eens helden.

'De jeugd van tegenwoordig is niet meer wat ze geweest is,' ging mijn vader verder. 'Tegenwoordig slacht *dat* de wereld af, en schijnt daar nog om te kunnen lachen ook!' Hij keek in mijn richting. Alles wees erop dat die "*dat*" een verwijzing was naar mijn persoon: dat "*de wereld afschaffen*" was vast een allusie op mijn passie voor computerspelletjes. Mag een mens al niet meer lachen als hij een virtuele atoombomb dropt op een virtuele school?

'Toen wij jong waren, wilden wij een betere wereld voor iedereen. Tegenwoordig denkt de jeugd alleen nog aan zichzelf,' jammert mijn moeder. Dat is niet waar. Ik denk wel aan anderen. Ik denk nu aan Jeroen bijvoorbeeld. Die moet mij nog 5 euro.

'Idealisme, dat woord kennen ze niet meer,' zei mijn vader. 'Idealisme is tegenwoordig niet meer "*cool*". Wereldvrede, dat is voor losers.' En nerds.

'Als 17-jarigen gingen wij naar massademonstraties tegen kernraketten. Vrijwillig dan nog wel,' wist mijn moeder daar aan toe te voegen. Massademonstraties, de grootste nachtmerrrie van iedere verzekeringsmakelaar – na vulkaanuitbarstingen dan. En naar zulke evenementen willen ze hun zoon sturen?

'Jij daarentegen hebt tot nu toe niets gedaan om de wereld te verbeteren. Jij ligt wat in de fauteuil te luieren, terwijl er zoveel dingen zijn die je zou kunnen doen voor het goede doel.' Zoals zilverpapier verzamelen!

'Het wordt nu echt wel tijd dat jij iets onderneemt om de wereld te verbeteren,' klonk het streng aan mijn vaders zijde. 'Verzin maar snel iets, of we onterven je!' Tja, wat kan een mens inbrengen tegen dergelijk argument? Er zat dus niets anders op dan mij in te schrijven bij het C.C.v.I.C.R., waar nieuwe leden altijd welkom zijn – oude leden ook natuurlijk, mochten die er zijn. Als lid van deze revolutionaire groep, bekleed ik tegenwoordig de functie van ereoendvoorzitter. De op één na hoogste functie voor het op één na enige lid. In naam van het idealisme plannen we een wereldwijde revolutie. Om de wereld te redden zijn we dus al met zijn tweeën. Dat is alvast een goed begin. Als de andere zes miljard aansluiten, krijgen ze een korting op hun lidmaatschapsbijdrage.

Willem-Jan Ingels

Rubellum, of over wat een uitstap allemaal inhoudt...

door Thibaud Herriau
9 januari 2008

Het is bijna half tien, de hemel hangt laag en de grauwe wolken dreigen op ieder ogenblik met geweld open te scheuren.

Toch is er duidelijk een glimlach op onze gezichten te lezen. Vandaag is immers niet zoals alle andere woensdagen van het jaar. Vanmorgen gaan we op tocht; we vertrekken op expeditie! Blijdschap alom! Het feit dat we 3 lesuren missen, zit daar wel voor iets tussen.

Omschrijving van de missie: Verkenning van Rubens' oeuvre en gewaarwording van zijn genie.

Dat wordt wat!

Strategisch punt: De akropolis van onze stad, nl. de Kunstberg.

Weersomstandigheden: Zeer slecht.

Dat zal niet van een leien dakje lopen. Het regent pijpenstelen en er heerst een koude noordwesten wind die door merg en been gaat!

Maar dit zal ons alleszins niet tegenhouden! Dit wordt doorbijten, makkers, maar we zullen het halen!

Begleitende officieren: Het lerarenkorps van het college.

Beter kon het niet zijn! (of wel...)

Fase 1: De anabasis:

Onder het gebrul van het lerarenkorps beklimmen we, doornat, de steile helling die ons van ons objectief scheidt. Na een half uur geploeter en gestruikeld, gevecht tegen de kou en regen, bereiken we eindelijk ons doelwit: de kleine ingang van het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten.

Fase 2: De infiltratie

Hier begint het werkelijke avontuur. Het oorspronkelijke plan was om langs de kleine ingang binnen te gaan, op de eenvoudigste en gewoonte manier, nl. via de poort. Dit laatste is echter niet mogelijk: de poort blijkt immers gesloten te zijn...

Hebben we dit te danken aan een kleine organisatiefout van de inrichtende macht of is er kwaad opzet in het spel, en wil men ons door- en uitzettingsvermogen uittesten? Deze vraag blijft voor ons, arme sukkelaars, onbeantwoord. Wat weliswaar zeker is, is dat we hier niet kunnen blijven treuzelen op gevaar af een verkoudheid op te lopen. We moeten een oplossing vinden om ons uit deze hachelijke situatie te redden, en snel!

We beslissen om koers te zetten naar de hoofdingang, met haar indrukwekkende zuilen en haar imposante fronton, dat ons schutting zal bieden tegen de kille regen die onze gezondheid bedreigt.

Daar aangekomen ontdekken we het 'naadje van de kous': het museum opent pas om tien uur dertig... Hadden we dat maar geweten...

Vanwaar deze misvatting komt, weet niemand, maar ons moraal (dat van de troepen; hoewel het er niet beter aan toe moet zijn bij de officieren) en onze moed is tot in onze kleine schoentjes gezakt. Gelukkig doen we dit voor een goed doel: het subtiel omzelen van de wiskundeles...

Fase 3: Operatie 'Rubens'

Half elf. Nu vrijwel iedereen de zekerheid heeft dat hij of zij de volgende dag met griep in bed zal moeten doorbrengen, kunnen we van start gaan met de cruciale fase van deze expeditie doorheen onze trotse barokkunstgeschiedenis.

De bevelen luiden als volgt: « Vergaar kennis en geniet van de schoonheid van Rubens' genie! Deins er niet voor terug om zijn werken van naderbij te bekijken; iedere vierkante centimeter is een kunstwerk op zich. »

Het startsignaal is gegeven en ieder regiment kiest zijn weg in dit doolhof van kleurrijke werken. We krijgen één uur om alles te zien. Titularis en gids zorgen voor de nodige uitleg.

Fase 4: Zich terugtrekken zonder te grote verliezen te lijden

Eindelijk is het zover: de missie is volbracht, de wonden genezen.

Het is tijd voor de terugweg, de lange Exodus, op weg naar huis.

Van Rubens hebben we intussen ook veel bijgeleerd: Rubens was een van de grootste schilders van zijn tijd. Vooral menselijke lichamen geeft hij prachtig weer op het doek. Hij had hiervoor de menselijke anatomie bestudeerd en er kwamen opdrachten vanuit heel Europa. Typerend voor zijn werk zijn de weelderige naaktfiguren, die men tegenwoordig 'gezel' zou noemen...

Nawoord:

Kortom, het was een verschrikkelijk vermoeiende, maar leerrijke dag. We zijn nu een dagje ouder maar ook een dagje wijzer. We hebben wel wat afgezien, maar als u het even vraagt, uiten we het met trots en genoegen: « Libenter! »

De verborgen plekjes van Sint-Jan

door Saskia

Je kent het gevoel vast wel: gebouwen waar je elke dag langs loopt en waarvan je je afvraagt hoe ze er nu eigenlijk van binnen uitzien. Het gebouw van Sint-Jan heeft ook tal van plaatsen en ruimten waar amper iemand ooit komt, maar waar velen zich van afvragen wat er zich achter de gesloten deuren bevindt. Deze ruimten hebben soms een lange historie en er bestaan veel verhalen over wat er zich daar allemaal heeft afgespeeld. Pandora zal dit schooljaar een aantal van die ruimten bezoeken en verklaren. Het gerucht gaat dat ons schoolgebouw tal van verborgen of geheime kamers heeft, plaatsen die aan het gezicht onttrokken zijn. Het bestaan en de toegang ervan zou bij slechts een enkeling bekend zijn. Heb je een vermoeden van een dergelijke ruimte, laat het ons weten! Deze keer deel twee: de verborgen ruimte van de fietsende leraar.

'Zoals ik het doe, doen het er maar weinigen'. Mijnheer Van Der Weyden is zich ervan bewust dat hij zich op een bijzondere wijze tussen school en woning verplaatst. Samen met de heren Van Lierde, De Berlangeer, Doudelet, Louenchi en Steyaert en Mevrouw Coenen vormt hij de kern van het selecte groepje van fietsende leraren dat iedere dag, ongemerkt, een belangrijke bijdrage levert aan het vermijden van smog en de opwarming van de aarde. Pandora had een exclusief interview met deze nestor van het peloton over zijn beweegredenen om al zoveel jaren te kiezen voor de fiets als vervoermiddel. De afstand van zijn thuisbasis Tremelo en Sint-Jan is 50 kilometer maar dat belet hem niet om elke schooldag de 100 kilometer milieuvriendelijk en binnen de vier uur te overbruggen. Op jaarbasis zijn dat meer dan

20.000 kilometer en zeker 2.000 liter brandstof en vele tientallen kilo's CO2 bespaard. Weer of geen weer, regen of zon, onze geschiedenisleraar komt te fiets en is dan ook zonder enige twijfel één van de meest groene leraren van Sint-Jan en België. Hij is sportief aangelegd en heeft jaren actief en op hoog niveau sport beoefend. Hij vindt het van belang voldoende en regelmatig te bewegen omdat het lichaam daardoor in goede conditie blijft. Zeker als men iets ouder begint te worden is dat van groot belang. Fietsen geeft een verbondenheid met de natuur en de heer Van Der Weyden voelt zich daar goed bij, zeker het eerste uur op de heenweg als er nog maar weinig verkeer is en hij enkele vaste personen op zijn route groet zoals de postbode en de op een bus wachtende kinderen. In soms pittig tempo trapt hij op de pedalen op weg naar zijn leerlingen en naar eigen zeggen heeft hij nog nimmer een beroep op doping gedaan.

De langste reis die hij met de fiets heeft afgelegd is naar Santiago de Compostella, al bij al een afstand van 5.000 kilometer. In de weekends en in de kleinere vakanties trekt hij er ook regelmatig met de fiets op uit, soms met een fiets-wandelformule, op maat gesneden voor mevrouw Van Der Weyden.

Het vergt de nodige praktische organisatie en planning om iedere dag 100 kilometer te fietsen en om op tijd fris voor de klas te verschijnen. De fietskleding moet worden klaargelegd en ieder weekend doet Mevrouw Van Der Weyden de fietswas. Op school aangekomen krijgt zijn bezwete lijf een frisse douche en wordt het lerarenpak aangetrokken. Dit laatste gebeurt in de ruimte die voor de leerlin-

gen verborgen blijft maar waartoe Pandora uitzonderlijk toegang kreeg en waarvan het een aantal foto's mocht nemen.

De heer Van Der Weyden is tevreden over deze accommodatie die zich op de derde verdieping, vlak naast de lift bevindt. Het is in ieder geval een hele verbetering ten opzichte van vroeger toen die fietsende leraren zich op een oude zolder moesten wassen en verkleeden. Er waren geen douches en isolatie ontbrak waardoor de wind de bezwete fietsers deed rillen en bibberen van de kou. Zeker in de winter waren de omstandigheden verre van ideaal waar-

door slechts de meest gemotiveerden overbleven.

Regelmatig bewegen is van belang, maar de heer Van der Weyden begrijpt heel goed waarom slechts weinig leerlingen met de fiets naar school komen. Het verkeer, zeker in het centrum van Brussel, is niet zonder risico's en vereist de nodige ervaring. Ook het drukke lesrooster van Sint-Jan maakt dat het regelmatig bewegen een strikte planning vergt. Hij denkt dat het leven na Sint-Jan waarschijnlijk meer gelegenheid geeft voor bewegen: iets dat hij zeker alle leerlingen van harte aanraadt.

Met de fiets

Dhr. Van Der Weyden is niet de enige leerkracht die elke dag naar de school fietst. D. De Berlangeer, W. Van Lierde (zie foto), E. Doudelet, L. Steyaert, S. Louenchi en K. Coenen volgden zijn voorbeeld.

Retorica op reis - reisschema's

Griekenland

- Do 20 maart** vertrek om 07u30 aan de school
(reis via Dusseldorf naar Thessaloniki)
- Vr 21 maart** Meteorenkloosters, Kalambaka
- Za 22 maart** Delfi
- Zo 23 maart** Olympia
- Ma 24 maart** Mystra en Sparta
- Di 25 maart** Egina (vrije dag)
- Wo 26 maart** Boot naar Pireas
Achilleas, Mykene, Epidauros en Nauplion
- Do 27 maart** Athene
Eerste kennismaking met de stad
- Vr 28 maart** Athene
Akropolis, Griekse en Romeinse Agora,
Nationaal Museum, Syntagma, Tempel van Zeus, ...
- Za 29 maart** Terugkeer Athene (vertrek 09u05)
– Dusseldorf - Brussel

Italië

- Wo 19 maart** Brussel > Pisa
- Do 20 maart** Pisa > Montecatini Terme
- Vr 21 maart** Montecatini Terme > Roma
Boog van Constantijn,
Forum Romanum,
San Pietro in Vincoli,
Santa Maria degli Angeli
- Za 22 maart** Roma
Piazza di Spagna, Pincio,
Santa Maria del Popolo,
Villa Borghese, Galleria Borghese, Ara Pacis, Mausoleum
van Augustus, Pantheon, Sant'Ignazio, Santa Maria sopra
Minerva, Piazza Navona

- Zo 23 maart** Roma
Campidoglio, Musei Capitolini, Vittoriano, Colosseum,
San Clemente – paasbezinning, Santi Quattro Coronati,
Terme di Caracalla
- Ma 24 maart** Roma > Tivoli > Assisi
Sint-Pietersbasiliek, Engelenburcht, Villa Adriana, Santa
Maria degli Angeli (Assisi)
- Di 25 maart** Assisi
Basilica San Francesco, Santa Chiri, Convento di San
Damiano, Eremo delle Carceri
- Wo 26 maart** Assisi > Siena > San Gimignano > Firenze
Duomo, San Gimignano
- Do 27 maart** Firenze
Duomo, baptisterium, campanile, Palazzo Vecchio,
Loggia, Ponte Vecchio, Giardino di Boboli, San Miniato
- Vr 28 maart** Firenze
Galleria dell'Accademia, San Marco, Piazza SS.
Annunziata, Santa Croce, Santa Maria Novella
- Za 29 maart** Firenze > Ravenna > Lido di Jesolo
- Zo 30 maart** Venezia
Basilica San Marco, Dogenpaleis, afscheidsmoment
- Ma 31 maart** Terugkeer naar Brussel

Op koorreis naar Engeland

Vier dagen op koorreis ... door Sussex, een graafschap vol variatie. Sussex, of het land van de South Saxons, één van de meest bezochte en mooiste graafschappen van Engeland waar we te gast zijn bij het Oathall Community College te Haywards Heath, dat zich ten zuidwesten van Londen bevindt. Deze partnerschool hebben we leren kennen via ons vorige Comeniusproject. Inmiddels hebben we met deze school goede vriendschapsbanden aangeknoopt, hetgeen zich dan ook vertaalt in een kooruitwisselingsproject tussen beide colleges.

Maanden hebben onze koorleden van de lagere graad naar deze koorreis uitgekeken en ook heel wat gerepeteerd voor de verschillende optredens die onder meer in Canterbury, Haywards Heath, Brighton, Arundel en Rye gepland zijn. Nu de paasvakantie met rasse schreden nadert, beginnen we echt af te tellen. Op Paasmaandag 24 maart is het dan zover. Vroeg uit de veren zullen de koorleden de overtocht naar Engeland maken met de ferry. Na een bezoek aan het schitterende kasteel dat boven het kuststadje verrijst, ontdekken we Hellfire Corner of een netwerk van tunnels uitgehouwen in de witte krijtrotsen met de ondergrondse commandopost van waaruit vice-admiraal Ramsay in de Tweede Wereldoorlog de legendarische terugtocht uit Duinkerken en de belangrijke zeeoperaties leidde. Na Dover komt Canterbury aan de beurt, waarvan de grootste aantrekkingspool uiteraard de schitterende kathedraal is die onlosmakelijk verbonden is met de geschiedenis van de Anglicaanse kerk, de dood van Thomas Becket en de Canterbury Tales van Chaucer.

Op dinsdag bezoeken we o.a. één van de indrukwekkendste kastelen van Engeland te Arundel, dat nog steeds in het bezit is en bewoond wordt door de

hertog van Norfolk en 's namiddags staat een bezoek aan de historische dokken van de marinehaven te Portsmouth op het programma.

Op woensdag trekken we echt naar de zee en laten we het binnenland even achter ons na de ochtendrepêtitie voor de concertavond die 's avonds plaatsvindt in het Oathall Community College te Haywards Heath. Tussen de heuvels en de zee ligt Brighton dat wel eens het 'Londen aan de zee' genoemd wordt. In deze grootste en opvallendste kuststad van

Zuidoost-Engeland mogen we zelfs een kort informeel optreden verzorgen in de muziekzaal van het Royal Pavillion, het feërieke paleis van George IV. Na de verkenning van nog een aantal bezienswaardigheden in Brighton, zoeken we de 7 befaamde witte kliffen op die bekend staan als de "Seven Sisters".

Op donderdag doen we tenslotte op onze terugweg Rye aan, een heel pittoresk en oud vestingstadje en voormalig smokkelaarsnest. In de Middeleeuwen, toen het nog aan zee lag, was Rye als één van de Cinq Ports, een havenplaats van aanzien. Na de middag trekken we in het spoor van Willem de Veroveraar opnieuw het binnenland in, waar we in Battle het beroemde slagveld opzoeken waar de beroemde slag bij Hastings in 1066 werd uitgevochten, één van de markantste feiten uit de geschiedenis van Engeland. Het koor heeft onder leiding van Roel Peeters ook een heel muzikaal programma ingestudeerd dat zij dus op verschillende locaties zullen brengen, waarbij de verbroedering met hun muzikale leeftijdsgenoten tijdens een gezamenlijk concert in het Oathall Community College een unieke ervaring zal zijn. Alle koorleden logeren trouwens ook gedurende 4 dagen bij een gastfamilie die banden heeft met het Oathall Community College.

Wij hopen dat deze koorreis voor het jeugdkoor van ons college en voor ieder koorlid afzonderlijk een geslaagde culturele en muzikale topper van het

schooljaar 2007-2008 mag worden.

Lerarenquiz 3a groot succes

Naar aanleiding van de vastenactie organiseerde 3A een Quiz in de feestzaal. De leerlingen moedigden hun favoriete leerkrachten aan, al waren de antwoorden niet altijd correct! De actie bracht heel wat geld in het laatje.

